

πῶς χρήται Διονύσιος τοῖς Φίλοις; ἔφη, ὡς θυλακοῖς· τοὺς μὲν πλήρεις κρημῶν, τοὺς δὲ κενούς ῥίπτων. νεογάμοιο ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, Ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἰρακλῆς Καλλιπύκος ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶτω κακῶν ἐπιγράψαι, 66 Μετὰ τὸν πόλεμον ἢ συμμαχίᾳ, τὴν Φιλαργυρίαν 67 εἶπε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν ὧσων το θεοσάμενος ἐν πανδοκίᾳ ἐλάσας ἐσθίοντα, ἔφη, Εἰ οὕτως ἤριστας, οὐκ ἀν' οὐταῖς ἰδέσθαι πνεῖς. 68 τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόσας εἶναι, τὸν ἔρωτα, σχολάζοντων ἀσχολίαν. ἐρωτῆθεις, τί ἄβλιον ἐν βίᾳ; ἔφη, Γέρον ἀπαρος, ἐρωτῆθεις τί τῶν θηρίων κάκιστα δακνεῖ; ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων, σκυφαντῆς· τῶν δὲ ἡμέρων, κίλαξ. ἰδὼν ποτε δύο κενταύρους κάκιστα 69 ἐζωγραφήμενος, ἔφη, Πότερος τούτων χείρων ἐστὶς τοῦ προς χάριν λόγον, ἔφη μελιτήνην ἀγχορῆν εἶναι, τὴν γαστέρα, χαρυβδιὸν ἔλεγε τοῦ βίου. ἀκούσας ποτὲ ἔτι Διδύμων ὁ μοιχὸς συνέληφθῆναι, 69 ἄξιος, ἔφη, 70 ἐν τοῦ νόματος κρέμασθαι. ἐρωτῆθεις διὰ τί τὸ χρυσοῖον χλωρὸν ἐστίν; ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας. ἰδὼν γυναῖκα ἐν Φορέῳ, οὐ κατὰ τὸ 71 θηρίον, ἔφη, ἢ γαλαεγρα. 72 ἰδὼν δραπέτην ἐπὶ Φρέατι καθήμενον, ὁ φησὶ, Μειράκιον, βλέπε μὴ ἐμπέσεις, ἰδὼν μερακύλλιον ἱματικκλήτην ἐν τῷ βαλανεῖῳ, ἔφη, Ἐπ' ἀλειμματίον ἢ ἐπ' ἀλλοιματίον; ἰδὼν ποτε γυναῖκα ἀπ' ἐλαίας ἀπρηχισμένας, εἶθε γὰρ, ἔφη, πάντα τὰ δένδρα τοιοῦτον καρπὸν ἤνεγκεν. ἰδὼν λαποδύτην, ἔφη, --- τίπτε σὺ ἄδε, Φέριστε, 72 ἢ τίνα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων;

66 Post bellum belli societas. Qui pro uxore in domum introducta, & clade belli jam accepta, supervacanea videbatur cum Hercule Jovis filio societas belli. Idem.
67 Metropolis pro metropoli dicere. sed amittebat oratio omnem vestimentum & proprietatem. Quod eo magis faciendum fuit, quia vox ipsa fati notam habet significationem. Idem.
68 Ut inquit istorum Chiron est. Nam Chiron nomen est Centauri, & χείρων pejorior significat. Lulit ergo venustissime & acutissime Diogenes. Idem.

amicis ureteret? Ut nasculis, ait: dum plena sunt, suspendit, et abicit vacua. Inscripterat quidam domui suae, uxore nuper ducta; Jovis filius Callinicus Hercules hic habitat, nihil ingreditur mali: inscriptit ipse, Post bellum auxilium. Pecunie cupiditatem arcem omnium malorum dixit. Prodigium quandam intuitus oleas in diversorio edentem, Si sic prandisses, ait, non ita canares. 68 Bonos viros imagines duntum dicebat esse. Amorem, vacantium occupationem. Interrogatus quidnam esset in vita miseram, Senex, ait, egenus. Interrogatus quoniam perniciosissime morderet bellum, Exferis, inquit, obtruditor; ex cicuribus autem adulator. Intuitus aliquando Centauros duos pellimē pictos, ait, Uter horum deterior est? Sermonem ad gratiam instruendum, mellicum esse laqueum dixit. Vontem vitae Charybdim appellavit. Audiens Didymonem moechum fuisse comprehensum, Dignus est, inquit, ex ipsa nomine suspendi. Interrogatus cur pallens esset aurum, Quia, inquit, multos habet insidiatores. Mulierem in lectica intuentem, non secundum feram ait esse cavendam. 69 Fugitivum servum ad puteum sedentem cum vidisset, Cave, inquit, adolescens, ne incidar. Cernens adolescentulum vestimentorum furem in balneo, Num, inquit, ad unguentulum, an verò ad aliud vestimentum? Cum vidisset aliquando mulieres ex olivæ arbore pendere suffocatas, Vitium, inquit, arboris omnes fructum hujusmodi tulissent. Intuitus sepulcorum violatore, ait, --- Sed hic quid vir bone quaris? An aliquem ad vitia sanctis spoliare laboras?

69 Neguis tibi dormienti in tergo hastam figat. Verus est Homerii Iliadis xi. qui ab Hectoris cum Achille pugnantem pronuntiat. Idem.
70 Eius nominis suspensum. Hoc est, ut τῶν ἀβλίων. sunt autem ἄβλοι testes. Quendam admodum etiam apud Latinos huius, quod ex epistola Cicconis ad Petrum apparet. Alibi.
71 Θηρίον. Γα. χείρων pro θείων. sed non dubito quin haec lectio sequenda sit. H. Strab. 72 An quercium spoliatorum. Verus est Iliadis x. qui ab Ulyse pronuntiat cum Diomede loquente. loquitur autem de Dolone Trojanorum speculatore. Alibi.

ἔρωτῆθεις εἰ παιδικαρίον ἢ παιδαρίον ἔχει; ἔφη, οὐ. τοῦ δὲ εἰπόντος, Εὐὼ οὐν ἀποθάνεις, τίς σε ἐξήσει; ἔφη, Ὁ χρίζων τῆς οἰκίας. 73 μεράκιον 53 ευμορφὸν ἀφολάτωτος ἰδὼν κωμῶμενον, νύξας, Ἐπέγειραι, ἔφη, 73 Μη τις σοι εὐδοντι μεταφρένῳ ἐν ἄρῳ πῆξῃ. πρὸς τὸν πολυτελῶς ἀψωνόντα, 74 Ὁ κύμορος δὴ μὲν τέκος ἔσσειαι, εἰ ἀγοράζεις. Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν διαλεγόμενον, καὶ ὀνομάζοντες τραπέζοτητα καὶ κωμῶτητα, Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ Πλάτων, τραπέζαν μὲν καὶ κωμῶν ὀρῶ· τραπέζοτητα δὲ καὶ κωμῶτητα, οὐδαμῶς. καὶ ὅς, κατὰ λόγον, ἔφη, εἰς μὲν γὰρ κωμῶς καὶ τραπέζα θεωρεῖται, ὁφθαλμοῦς ἔχεις· ὃ δὲ τραπέζοτης καὶ κωμῶτης βλέπεται, νοῦν οὐκ ἔχεις. 74 ἐρωτῆθεις ὑπὸ τίνος, Ποῖός τις σοι, Διόγενες, 54 δοκεῖ Σωκράτης; εἶπε, Μανθίνεος. ἐρωτῆθεις ποῖῳ καιρῷ δεῖ γαμῆν; ἔφη, Τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ περισβυτέρους μηδὲ πώποτε. ἐρωτῆθεις τί θέλει 75 κονδύλου λαβεῖν; Περιεφάλαίαν, ἔφη. μεράκιον ἰδὼν κωμῶπιζόμενον, ἔφη, Εἰ μὲν πρὸς ἀνδρας, ἀτυχεῖς· εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδικεῖς. ἰδὼν ποτε μεράκιον ἐρυθρίων, Θάρρει, ἔφη, τοιοῦτόν ἐστι τῆς ἀρετῆς τὸ χρώμα. οὐδὸν ποτε νομοκῶν ἀκούσας, τοὺς δύο κατέκρινεν εἰπὼν, τὸν μὲν κωμῶφέναι, τὸν δὲ μὴ ἀπολαλεκεῖναι. ἐρωτῆθεις ποῖον οἶνον ἡδέως πίνει; ἔφη, τὸν ἀλλότριον. πρὸς τὸν εἰπόντα, Ἡελλοί σοι καταγελάσωμαι. Ἄλλ' ἐγὼ, ἔφη, οὐ καταγελάσωμαι. πρὸς τὸν εἰπόντα, κακὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὐ 55 τὸ ζῆν, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν. πρὸς τοὺς

73 Neguis tibi dormienti in tergo hastam figat. Verus est Homerii Iliadis xi. qui ab Hectoris cum Achille pugnantem pronuntiat. Idem.
74 Eius nominis suspensum. Hoc est, ut τῶν ἀβλίων. sunt autem ἄβλοι testes. Quendam admodum etiam apud Latinos huius, quod ex epistola Cicconis ad Petrum apparet. Alibi.
75 Κονδύλου. Pro κονδύλου legitur etiam κόνδυλος, & inseritur ἢ περιεφάλαίαν, hoc modo, ἐρωτῆθεις τί θέλει, κόνδυλος λαβεῖν ἢ περιεφάλαίαν; περιεφάλαίαν ἔφ. Verum haud video quorfum talem interrogationem illi propositurus quisquam fuerit, nec quid acuminis huic ejus responso fuisse possit. Unum est quod quis miratur in altera lectione quæ genitivum

habet, nullam videlicet ei præfixi propositionem. Sed omiffa videri queat, ad relinquentium majorem ambiguitatem. Quinetiam ita fortassis dictum hoc fuerit ut dici solet, οὐκ ἐξ ἐξήσει. cum genitivo: interdum quidem præfixa propositione αὐτῷ, interdum verò prætermissa. Andocides in oratione quam περὶ τῆς εὐστατοῦ καθέσθω inscripsit, circa principium, οὐδέ τις ἀν' ἡμετέρας διεξέμενοι νόμος τε ἀγαθὸν ἐξ ἐμοῦ παραίται. Alioqui cum præpositione αὐτῷ apud hunc ipsum oratorem legitimus in eadem oratione, ἐξέμενοι δ' ἀν' ἡμετέρας χροῖσάντων· τίνας ἐν ἀσφαλείᾳ φράσαι πρὸς ἡμᾶς ἢ καὶ τῆ βουλῆ ἐξ ἀσφαλείᾳ εἰσαγγεῖλαι. Henr. Stephi.

73 Neguis tibi dormienti in tergo hastam figat. Verus est Homerii Iliadis xi. qui ab Hectoris cum Achille pugnantem pronuntiat. Idem.
74 Eius nominis suspensum. Hoc est, ut τῶν ἀβλίων. sunt autem ἄβλοι testes. Quendam admodum etiam apud Latinos huius, quod ex epistola Cicconis ad Petrum apparet. Alibi.
75 Κονδύλου. Pro κονδύλου legitur etiam κόνδυλος, & inseritur ἢ περιεφάλαίαν, hoc modo, ἐρωτῆθεις τί θέλει, κόνδυλος λαβεῖν ἢ περιεφάλαίαν; περιεφάλαίαν ἔφ. Verum haud video quorfum talem interrogationem illi propositurus quisquam fuerit, nec quid acuminis huic ejus responso fuisse possit. Unum est quod quis miratur in altera lectione quæ genitivum

Φύσεις περί σεαυτοῦ βουλευόμενες ἢ μὲν γὰρ σε ἀνδρα εἰποίησε, σὺ δὲ σεαυτὸν βιάζει γυναῖκα εἶναι. ἰδὼν ἄφρονα ψαλτήριον ἀρμυζόμενον, Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, τοὺς μὲν Φλόγγους τῶ ζῆλω προσαρμόττων, τὴν δὲ ψυχὴν εἰς τὸν βίον μὴ ἀρμόττων· πρὸς τὸν εἰπόντα. Ἀνεπιτήδειος εἰμὶ πρὸς φιλοσοφίαν. Τί οὖν, ἔφη, ζῆς, εἰ τοῦ καλῶς ζῆν μὴ μέλει σοι· πρὸς τὸν καταφρονούντα τοῦ πατρὸς, Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, καταφρονούντων τούτου δι' οὐ μέγα φρονεῖς· ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα, Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ἔξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μαλιβδιῆν ἑλεων
66 μάχαιραν· ὀνειδιζόμενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πίνει, καὶ ἐν κευρείῳ, φησί, κείραμαι. ὀνειδιζόμενος ἔτι παρὰ Ἀντιπάτρου τριβάνιον ἔλαβεν, ἔφη, ὅτι οὐκ ἀπέθλη· ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.
πρὸς τὸν ἐνεσίεσαντα αὐτῷ δοκόν, εἶτα εἰπόντα, φύλαξαι, πλήξας αὐτὸν τῆ βακτηρία, εἶπε, φύλαξαι, πρὸς τὸν λιπαροῦντα τῇ ἐταιρίᾳ, Τί θέλεις, ἔφη, τυχεῖν, ἢ ταλαίπωρος, οὐ τὸ ἀπατυχεῖν ἀμεινον ἐστὶ· πρὸς τὸν μυριζόμενον, Ἐλέπε, εἶπε, μὴ ἡ τῆς κεφαλῆς σου ευωδία δυσωδίαν σου τῶ βίῳ παροίσχη. τοὺς μὲν οὐκέτας ἔφη δεσπόταις, τοὺς δὲ Φαίλους ἐπιθυμίας δουλεύειν. ἔρωτηθεὶς διὰ τί ἀνδράποδα ἐκλήθη, ὅτι, φησί, τοὺς πόδας ἀνδρῶν εἶχον, τὴν δὲ ψυχὴν οἴομαι σὺ νῦν ἐξετάζων. αἰσῶτον ἦντι μνῶν πυθμῆνον δὲ διὰ τί τοὺς μὲν ἀλλοῦς ὀβελῶν αἰτεῖ, αὐτὸν δὲ μνῶν· ὅτι, εἶπε, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων πάλιν ἐλπίζω λαβεῖν· παρὰ δὲ σεῦ, θεῶν ἐν γυμνασίᾳ κείται εἰ πάλιν λήθομαι. ὀνειδιζόμενος ὅτι αὐτὸς αἰτεῖ, Πλάτωνος μὴ αἰτουύτος, Κόκεινος, εἶπεν, αἰτεῖ ἄλλ'
Ἀρχὴ σῶμα κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι.
ἰδὼν τοζότην ἄφῆν, παρὰ τὸν σκοπὸν ἐκάθισεν, εἰπὼν, ἵνα μὴ πληγῶ. τοὺς ἐρώνας ἔφη πρὸς
68 ἠδῶν ἀτυχεῖν. ἔρωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ θάνατος, Πῶς, εἶπε, κακός, οὐ παρόντος οὐκ αἰσθανόμε-

rius, quam naturam ipsam, de seipso facere? Illa enim te virum fecit, tu te cogis mulierem fieri. Intuens quendam parum cordatum aptare psalterium, Non erubescis, inquit, qui sonos ligno aptes, animum ad vitam non componas? Dicenti cuidam, Idonius ad philosophiam non sum. Quid ergo, inquit, vivis, si ut bene vitas nulla tibi cura est? Contentanti cuidam patrem, Non pudeat, ait, cum contemere, qui tibi ut magnum sapias est auctor? Videns decorum adolescentem indecore loquentem; Annon erubescis, ait, ex eburnea vagina plumbeum extrahere gladium? * Cum illi probro daretur, quod in caupona biberet; Et in tanfrustra tondor, inquit. Vitio vertebatur illi quoddam ab Antipatro accepisset palliolum, tum ille inquit:
Rejicienda deum non sunt insignia dona.
Cum illi quidam trabem impegisset, ac diceret, Cave; baculo illum percutiens, ait, Cave. Supplicante quodam mercetrici; Quid, ait, consequi vis, miser, quod praestet frustrari? Unguentis delibato, Vide, ait, ne fragrantia capitis factorem vitae praestet. Servos quidem dominis, malos autem cupiditatibus servire dicitur. * Interrogatus cur mancipia andrapoda sint appellata, Quia pedes, inquit, habent vitiorum, animam autem qualem tu nunc habes, qui hoc interrogas. A prodigo petebat minam; a quo cum interrogaretur, Cur ab aliis obolum, ab se peteret minam? Quia, inquit, ab aliis dono me accepturum spero, ab te vero an tunc accepturus sim. In genibus divinum postulum est. Cum probro daretur, quod Platone non petente ipse peteret; Et ille, inquit, petit.
Sub caput admovens, reliqui ne forte reforescant.
Sagittarum intuitus imperitum; juxta scopum confedit dicens; Nescitis merrari. Amatores, quod ad voluptatem attinet, falli ac frustrari dixit. * Interrogatus an mala esset mors, Quoniam, inquit, modo mala, quam praesentem non sentimus?

87 Non projicienda sunt decorum insignia dona. Verfus est Homeri Odysseus. 65. qui a Paride, Hectori fra-

Alexandro repente supervenienti, ac dicenti, Annon times me? qualem, inquit, bonum, an malum? dicenti, bonum. Quis ergo, ait, bonum times? Disciplinam juvenibus quidem scribitatem, senioribus solatium, pauperibus divitias, divitiibus ornatum esse dixit. Didymoni meecho curanti aliquando puellae oculum; Fide, inquit, ne virginis oculum curans, puellam corrumpas. Dicente quodam amico illi insidiari; Et quid, ait, exere oportet, si amicis ac inimicis
69 eis aequè utendum erit? * Interrogatus quid esset inter homines optimum? Sermonis, inquit, confidentiam. Ingressus aliquando scholam cum videret multas multas, paucosque discipulos; Cum dixit, inquit, Solebat autem omnia palam facere, et quae ad Cererem, et quae ad Venerem pertinent, atque hujusmodi conclusionibus utebatur: Si prandere nihil mali est, neque in foro prandere malum est: Non est autem malum prandere; nec igitur in foro prandere malum est. Cumque ante ora omnium turpiter saepe operaretur; Utinam liceret, ajebat, perficato ventre a fame conquiescere. Referuntur in eum et alia, quae cum multa sint, prolixum esset omnia prosequi. * Dicebat autem duplicem esse exercitationem; alteram animi, corporis alteram. Hanc, secundum quam in exercitio crebra sunt imaginationes, quae praestant ad virtutis opera quaedam adminicula. Porro alteram sine altera esse imperfectam, cum nihilominus bona habitudo et robur sine accedant partibus quibus competunt, cum animo, tum corpori. Adhibebatque argumenta, quod ad virtutem facile exercitio proficiatur. Carnere enim se in artibus mechanicis, et aliis, opifices ex consuetudine operis non minimam operandi celeritatem fuisse confector. Abletatur item et tibicines inter sese eminere tanto intervallo, quanto majore studio et labore versati fuerint. Atque si quidem isti exercitationem ad animum transfussissent, negandiam ponere tunc συνεχεῖ. καὶ ὡς οὗτοι,

θα; πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστάντα, καὶ εἰπόντα, Οὐ φοβῶ με; Τί γὰρ, εἶπεν, εἰ ἀγαθόν, ἢ κακόν; τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀγαθόν. Τίς οὖν, εἶπε, τὸ ἀγαθόν φοβεῖται; τὴν παιδείαν εἶπε, τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνην, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις παραμυθίαν, τοῖς δὲ πένησι πλοῦτον, τοῖς δὲ πλουσίοις κῆμον εἶναι. πρὸς Διδύμωνα τὸν μαχρὸν ἰατρείοντά ποτε κόρης ὀφθαλμῶν, Ὁρα, φησί, μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου ἰατρεύων, τὴν κόρην φθείρης. εἰπόντος τινὸς ὅτι ὑπὸ τῶν Φίλων ἐπιβουλεύεται, καὶ τί δεῖ πράττειν, ἔφη, εἰ δεήσει τοῖς Φίλοις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁμοίως χρῆσθαι; ἔρωτηθεὶς τί κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις; ἔφη, Παρησία. εἰσελθὼν εἰς διδασκαλίον, καὶ μούσας μὲν ἰδὼν πολλὰς, μαθητὰς δὲ ὀλίγους, Σύνθεός, ἔφη, διδασκαλε πολλοὺς μαθητὰς ἔχεις. εἰάθει δὲ πάντα ποιῆν ἐν τῷ μίσῳ, καὶ τὰ Δημήτριος καὶ τὰ Ἀφροδίτης. καὶ τούτους τινὰς ἠρώτα λόγους, Εἰ τὸ ἀριστῶν μὴδὲν εἰῆ ἀποπον, οὐδ' ἐν ἀγορᾷ ἐστὶν ἀποπον. οὐκ ἐστὶ δὲ ἀποπον τὸ ἀριστῶν οὐδ' ἀρα ἐν ἀγορᾷ ἐστὶν ἀποπον. χειρουργῶν τε ἐν τῷ μίσῳ συνεχῆς, εἶθε ἦν, ἔλεγε, καὶ τὴν κοιλίαν παρατριψάμενον τοῦ λιμοῦ παύσασθαι. ἀναφέρεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς αὐτὸν, ἃ μακρὸν ἂν εἴη καταλέγειν, πολλὰ ὄντα. * διττὴν δὲ εἶλεγεν εἶναι τὴν ἀσκήσιν· τὴν μὲν, 70 ψυχικὴν τὴν δὲ, σωματικὴν ταύτην καθ' ἣν ἐν γυμνασίᾳ συνεχῆς γινόμεναι φαντασίαι, εὐλυσιαν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχονται. εἶναι δὲ ἀτελὴ τὴν ἑτέραν χωρὶς τῆς ἑτέρας, οὐδὲν ἦττον εὐεχίας καὶ ἰσχύος ἐν τοῖς προσήκουσι γινόμενης, ὡς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. παρετίθετο δὲ τεκμήρια τοῦ βελτίου ἀπὸ τῆς γυμνασίας ἐν τῇ ἀρετῇ καταγινοσθαι. ὁρῶν τε γὰρ ἐν τε ταῖς τέχναις ταῖς βαναιαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις, οὐ τὴν τυχοῦσαν ἰδευχειρίαν τοὺς τεχνίτας ἀπὸ τῆς μελέτης πεποιθήμενος. τοὺς τε αὐλήτας καὶ τοὺς ἀθλητάς, ὅσον ὑπερφέρουσι ἐκάτεροι τῇ ἰμετηνεγκαν τὴν ἀσκήσιν καὶ ἐπὶ τὴν ψυχὴν,

88 ἰατρείον, Γρ. θεραπείον. H. Steph.
89 ἐν ἀγορᾷ In quibusdam inserunt particula ἔργα

71 οὐκ ἀν' ἀνοφελῶς καὶ ἀτελῶς ἐμάχθου. * οὐδὲν γὰρ μὴ ἔλεγε τοπαραπάν ἐν τῷ βίῳ χωρὶς ἀσκήσεως κατορθοῦσθαι, δυνατὴν δὲ ταύτην πάντων ἐκινῆσαι. δὲν οὖν, ἀντὶ τῶν ἀχρηστῶν πόνων τοὺς κατὰ Φύσιν ἐλαμένους, ἔχιν εὐδαιμόνους, * παρά τὴν αἰσῶσαν κακοδαιμονοῦσι. καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ἢ καταφρόνησις ἡδύτατη * προμελετηθεῖσα, καὶ ὡς περ εἰ συνειθισθέντες ἡδῶς ἔχιν, ἀπῶς ἐπι τούναντιον μετῴσιν. οὕτω εἰ τούναντιον ἀσκηθέντες, ἡδῶν αὐτῶν τῶν ἡδονῶν καταφρονοῦσι. τοιαῦτα διελέγετο καὶ ποιῶν ἐφάνετο, οὕτως νέμισμα παραχαράττων, μηδὲν οὕτω τοῖς κατὰ νόμον ὡς τοῖς κατὰ Φύσιν διδούς. τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τοῦ βίου λέγων διεῶσεν ὑπερ καὶ ἱερα-

72 κλῆς, μηδὲν ἐλευθερίας προκρίνειν. * πάντα τῶν σοφῶν εἶναι λέγων, καὶ τοιοῦτους λόγους ἐρωτῶν οἷός ἐστιν ἀπὸ προειρημασμένων. Πάντα τῶν θεῶν ἐστι. * φίλοι δὲ τοῖς σοφαῖς εἰ βέλ. κινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων. πάντα ἀρα τῶν σοφῶν. περὶ τε τοῦ νόμου, ὅτι χωρὶς αὐτοῦ οὐχ οἷον τε πολιτεύεσθαι. οὐ γὰρ, φησὶν, ἀνευ * πόλεως ὀφελὸς τι εἶναι ἀστέιον ἀστέιον δὲ ἢ πόλις. * νόμος δὲ ἀνευ, πόλεως οὐδὲν ὀφελος. ἀστέιον ἀρα ὁ νόμος. εὐγενείας δὲ καὶ δόξας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα διεπαίξει, προκοσμήματα κακίας εἶναι λέγων, μόνην τε ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι τὴν ἐν κόσμῳ. ἔλεγε δὲ καὶ κινὰς εἶναι δὲν τὰς γυναῖκας. γάμον * μὴδὲν ἐνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῆ πεισασθῆ συνεπαί. κινῶν δὲ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ὑ-

73 εἰας. * μὴδὲν τε ἀτοπον εἶναι ἐξ ἱεροῦ τὴ λαβεῖν, ἢ τῶν ζῶων τινος γεύσασθαι. μὴδ' ἀνίστιον εἶναι τὸ καὶ τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν ἀψάσθαι, ὡς δὲ

90 Οὐδὲ γὰρ μὴν legebatur, sed rectius ἡδῶν γὰρ. Idem.
 91 Παρά] Legebatur παρῖ, sed reponenda potius praepositio παρὰ. Idem.
 92 Προμελ.] Γρ. μελετηθεῖσα. Idem.
 93 Φίλοι] Γρ. φίλοι δὲ τοῖς θεοῖς εἰ. ἡφαῖ. κινὰ δὲ, &c. Idem.
 94 Πόλις] Γρ. πόλις pro πόλιος. Nostra lectio omnino retinenda est: sed sequentia suspecta sunt. Idem.
 95 Νέμισμα δὲ ἀνευ πόλεως οὐδὲν ὀφελος] Non id dicit Diogenes, legum sine civitate usum nullum esse: fallum quippe esset si id diceret, nec id probaret

quam inutiliter aut imperfectè laborāssent. * Nihil dicebat in vita omnino absque exercitatione perfici, eam tamen omnia exsuperare posse. Cum igitur torpidiatis inutilibus laboribus naturales insequi, ac vivere beatè doceamus, per summam dementiae inflicere sumus. Namque ipsius quoque contemptus voluptatis, si nos assuescerimus, iucundissimus fit. Et sicut hi qui consueverunt voluptate vivere, molestè inde se avelli patiuntur; ita qui aliter exercitati sunt, facillimè ipsas contemunt voluptates. Talia docebat, atque etiam re ipsa praestabat, monestis revera adulterans, quod nihil minus naturalibus, quam legitime deferret; eandem vitam formam, quam Hercules omnino, se vivere affirmans, dum nihil libertati praeferebat. * Omnia sapientium esse dicens, eiusmodi rationibus, quas supra allegavimus, usus; Omnia, inquit, deorum sunt. Amici autem sunt sapientibus dii. Sunt autem amicorum omnia communia: omnia igitur sapientium sunt. Ac de lege, quod sine ipsa geri republica non possit, similiter dicebat. Nam sine civitate nihil conferre quod urbanum est; urbs vero civitas est; absque lege autem civitas ad nihilum utilis; est igitur urbana lex. Nobilitatem verò et gloriam, et huiusmodi cetera ridebat, dicens malitia esse ornamenta. Solam rectam esse rempublicam qua mundi legibus fulcitur. Dicebat et mulieres communes esse oportere, nuptias nihil esse arbitratas, sed ut quisque cuique persuasisset, ita illi coiret; communesque idcirco filios fieri volebat. * Nihil esse iniquum duxit ex templo quodpiam accipere; aut quodvis gustare amici; ne injustum quidem esse humanis veli carnisbus, idque esse aliarum gentium

quod probandum sibi proposuerat: ὅτι χωρὶς τοῦ νόμου οὐκ οἷον πολιτεύεσθαι. Decepit interpretes, quod sine praepositionem, ad sequens πόλιος, non (ut debebant, & sententia postular) ad praecedens ἡδῶν retulerant: Verissimum autem, sine lege, civitatem nullam omnino posse consistere. Cicero in Epistolis alicubi: Urbem sine legibus, sine iudicio, sine iure, --- reliquam sperterios & incensidus. De Romā ille, nominatim; sed de quavis aliā, non minus verè dicit. Mer. Casaub.
 96 Μόδι] Γρ. μὴδ' ἀπῶς ζῶν, & pro πεισασθῆ videntur legendum potius πεισασθῆ. H. Steph.

consuetudine liquere: atque hac recta ratione omnia in omnibus esse, et omnia pervadere dicens. Etenim et in pane carne esse, et in olere panem, cum et in reliquis omnibus corporibus alimentorum vires sint, et per oculos quoddam meatus velut corpacula ingerantur, atque per evaporationem denferant; sicut in Thyeste manifestum fecit, siquidem ipsius sunt tragediae, et non Philisci, Aeginetae, ipsius familiaris; sive Paliphontis Luciani, quem scribit Phavorinus in omnimoda historia. post obitum ejus scripsisse. Musica verò, et geometrica, et astrologia, ceterarumque simillium fuisse negligentem, veluti inutilium et quae minime essent necessariae. * Fuit autem promptissimus ad obviandum iis quae dicerantur, et ex superioribus liquet. Quin et sui auctionem fortissimè pertulit. Nam cum in Aeginam navigaret, atque ad piratis scopum comprehensus, quorum princeps erat Scirpalus, in Cretam deductus, venditus est. Praecone autem interrogante, quid sciret facere, respondit, Hominihus imperare. Unde cum indicasset digito Corinthium quendam, habitu ingenio, praetereantem, Xeniadem quem praediximus, Haie, inquit, me vende; hic enim domino indiget. Emit igitur illum Xeniadēs, Corinthumque secum adducens filius praepotorem dedit, et toti domui praefecit. Is verò ita se gessit in omnibus, ut ille circumiens diceret, Bonus genus domum meam ingressus est. * Refert Cleomenes in libro qui Paedagogus inscribitur, necessarios suos illum redimere voluisse, illum verò eos fatuos dixisse. Neque enim leones servos esse nutrimentum, sed contra illos servire leonibus. Nam servitumere est, ferarum verò hominibus terrori esse. Erat autem viro mirabilis persuadendi vis, adeo ut quemlibet oratione facile

97 Κῆτος] In quibusdam codic. est κῆτος: sed itidem legendum esset ἄρτος, non ἄρτος. H. Steph.
 98 Καὶ τῶν σωματῶν τῶν λαπῶν ἐν πᾶσι --- καὶ ἄρτων] Quid fecutus sit interpres doctissimus, satis video. ὄρτος, in Epicuri philosophia, corpacula: ut semper ibi reddimus. Delectanda igitur copula καὶ, si verus hic sensus: quo nullam animi commodiore adiuvo video. Aliae editiones λαπῶν, non λαπῶν. Sed

λαὸν ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν ἐθῶν. καὶ τῶνδε ὁρθῶ λόγῳ πάντα ἐν πᾶσι εἶναι, καὶ διὰ πάντων εἶναι λέγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἄρτῳ * κρέας εἶναι, καὶ ἐν τῷ λαχάρῳ ἄρτον. * καὶ ἐπὶ τῶν σωματῶν τῶν λαπῶν, ἐν πᾶσι διὰ τινῶν ἀδῆλων πόρων ὄγκων εἰσκρινομένων καὶ συνατμίσεων ὡς ὄρτος ἐν τῷ θεύεστῃ ποιῆι. εἰ γὰρ αὐτοῦ αἰ τραγῳδία, καὶ μὴ φιλικῶ του Διγνήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασίφωτος του Λευκιανῶ, ὃν Φησι φαβαθῖνος ἐν παντεδαπῇ ἱστορίᾳ, μετα τὴν τελευταίη αὐτοῦ συγγράμῃ. μουσικῆς τε καὶ γεωμετρικῆς, καὶ ἀστρολογίας, καὶ τῶν τοιούτων ἀμελεῖν, ὡς ἀχρηστῶν καὶ οὐκ ἀναγκαίων. * εὐστοχότατος 74 δὲ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, ὡς δῆλον ἐξ ὧν προειρηκαμεν. καὶ πρῶτον ηγερεκε γενναϊστάτα. πλέον γὰρ εἰς Αἴγιναν, καὶ * περὶ ταῖς ἀλούς, ὧν ἤρε Σκίρπαλος, εἰς Κρήτην ἀπαχθῆς ἐπιπράσκετο. καὶ τοῦ κήρους ἐρωτῶντος τί οἶδε ποιῆν, ἔφη, ἀνθρώπων ἄρχευν. ὅτε καὶ δείξας τινὰ Κορινθίων εὐπάρμυον, τὸν προειρημένον Ξενιάδην, ἔφη. Τούτω με πάλαι οὕτως δεσπότης χρῆσι. ἀνεῖται δὲ αὐτὸν ὁ Ξενιάδης καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν Κόρινθον, ἐπέστησε τοῖς αὐτοῦ παιδῶσι, καὶ πᾶσαν ἐνεχείρισε τὴν οἰκίαν. ἔ δὲ οὕτως αὐτὴν ἐν πᾶσι διετίθει, ὥστε ἐκείνος περὶ ὧν, ἄγαθος, ἔλεγε, δαίμων εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσελήλυθε. * Φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ παιδαγωγικῷ, 75 τοὺς γνωρίμους λυθρῶσασθαι αὐτὸν βελήσων τὸν δὲ εὐήθεις αὐτοὺς εἰπεῖν οὐδὲ γὰρ τοὺς λέοντας δούλους εἶναι τῶν τρέφοντων, ἀλλὰ τοὺς τρέφοντας τῶν λέοντων. δούλου γὰρ τὸ φοβεῖσθαι τὰ δὲ θηρία, φοβερά τοῖς ἀνθρώποις εἶναι. θαυμαστὴ δὲ τις ἦν περὶ τὸν ἀνδρα πειθῶ, ὥστε πάνθ ὄντων ῥηδίας αἰρεῖν τοῖς λόγοις.

99 Αἰρηταις, quorum dux erat Scirpalus]. De quo mentionem facit Suidas γρησῆ δὲ, inquit, ὅτι πειρατῆ του Σκίρπαλου ἠλθῆσθαι, de Diogene loquens. Aldob.
 100 Familiariter eum redimere voluisse]. Quod etiam Suidas tradit, καὶ πρῶτος, inquit, ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδην τῶν, παρὰ τῷ προειρημένῳ δαίμονι, οὐχ ἰλαστικῶ λυθῶσαι ἐπὶ τῷ Ἀθρησῶν, ἢ τῶν ὀρειῶν φίλων. Idem.